

Alkotmánybíróság

Hiv.szám: IV/676-5/2021

részére

1535 Budapest

Pf. 773.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: <i>IV/676-5/2021</i>	
Érkezett: <i>2021 JÚL 22.</i>	
Példány: <i>1</i>	Kezelőiroda:
Melléklet: <i>2</i>	db

Alulírott dr. Orosz János ügyvéd ([REDACTED])

[REDACTED] mellékelt meghatalmazással igazolt jogi képviselőként eljárva - az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény 26. § (1) bekezdése, valamint a 27. § alapján a 2021. március 1. napján kelt és az Alkotmánybírósághoz 2021. március 24. napján érkezett, alkotmányjogi panaszt

**az Alkotmánybíróság IV/676-5/2021. számú felhívására figyelemmel
a hiánypótlással kiegészített egységes szerkezetben**

az alábbiak szerint terjesztem elő:

A hiánypótlás teljesítése során tett kiegészítéseket **vastagon, aláhúzott betűvel** emelem ki.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg Büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény 595. § (6) bekezdésébe foglalt rendelkezés: *„Ha az elsőfokú bíróság az elkobzásról, a vagyonelkobzásról, illetve az elektronikus adat végleges hozzáférhetetlenné tételéről a törvény rendelkezése ellenére nem rendelkezett, a tényállás azonban a döntéshez szükséges adatokat tartalmazza, erről a másodfokú bíróság is határozhat abban az esetben is, ha a terhelt terhére nem jelentettek be fellebbezést”* alaptörvény-ellenességét, és azt az Abtv. 41. § (1) bekezdése alapján semmisítse meg.

Kérem továbbá a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a Fővárosi Ítéletábrla, mint másodfokú bíróság 5.Bf.232/2019/20. számú, 2019. november 22. napján kelt ítéletének, a Fővárosi Törvényszék 2020. október 21. napján kelt 6.Bpk.437/2020/2. számú végzésének, valamint a Fővárosi Ítéletábrla, mint másodfokú bíróság 4.Beüf.11.002/2020/3. számú végzésének alaptörvény-ellenességét állapítsa meg, és a hivatkozott egyedi bírósági döntéseket semmisítse meg.

Indokolás

I. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

I.1. A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése, a jogorvoslati lehetőségek kimerítése

A Fővárosi Főügyészség KÜO.16582/2011/39-I. számon vádiratot nyújtott be a Fővárosi Törvényszékhez [REDACTED] társai ellen adócsalás büntette és más bűncselekmények elkövetése miatt.

A Fővárosi Törvényszék 2.B.2415/2013. ügyszámon 2019. február 1. napján meghozott elsőfokú ítéletében [REDACTED] vádlott vonatkozásában a módosított ügyészi vádban foglaltakkal azonos tényállást állapított meg az alábbiak szerint: [REDACTED] ügyvezető igazgatója ...2011. április és május hónapokban különböző alkohol termékek vonatkozásában valótlan, fiktív betárolásokat végzett...a [REDACTED] k [REDACTED] tudtával és közreműködésével...a jövedéki termékek utáni jövedéki adót az áttárolás hiányában a [REDACTED] ellett volna megfizetnie...azonban nem kerültek beszállításra a [REDACTED] s azok jövedéki adó megfizetése nélkül értékesítésre kerültek ismeretlen vevők részére..., az adómegállapítás és az adófizetési kötelezettség alóli mentesülés feltételeinek biztosítása érdekében ...a [REDACTED] r. vádlott által valótlan tartalmú e-TKO (elektronikus termékkísérő okmány) került kiállításra." Az elsőfokú ítéletben megállapításra került, hogy a befizetni elmulasztott jövedéki adó összege 26.638.127.- Ft. Az elsőfokú bíróság [REDACTED] ádlottat a Btk. 310. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő folytatólagosan elkövetett, az adóbevétel jelentős mértékben csökkentő adócsalás büntetében, valamint a Btk. 276. §-ba ütköző és aszerint minősülő folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében mondta ki bűnösnek.

Az elsőfokon eljáró Fővárosi Törvényszék a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként nem rendelt el vagyonekobjzást, e kérdésben akként rendelkezett, hogy „a bíróság nem értett egyet a vádhatósággal a régi Btk. 77/B. § (1) bekezdés a) pontja szerinti vagyonekobjzás alkalmazásában. Kétségtelen, hogy az adócsalás elkövetőjével szemben, ha a befizetési kötelezettséggel függ össze a cselekmény, akkor a költségvetési bevétel csökkenésével azonos mértékű vagyonekobjzást kell elrendelni a Legfelsőbb Bíróság 95. számú BK véleménye alapján is. Azonban a kétszeres elvonás tilalmára tekintettel akkor, ha a kiesett bevétel megfizetésére az annak kapcsán eljárni jogosult hatóság az elkövetőt kötelezi, nincs helye vagyonekobjzás alkalmazásának.

A bíróságnak az volt az álláspontja, hogy az adócsalási cselekmények esetén egy sajátos helyzet áll elő, hiszen az adóigazgatási hatóság, amely egyébként a büntetőeljárásban is fontos szerepet tölt be, a büntetőeljárástól függetlenül jogosult, illetve köteles az adóbevétel - kiesés behajtása, megfizetése iránt intézkedni. Erre tekintettel a büntetőeljárás sikerétől függetlenül az adóbevétel kieséséből fakadó adóbevételre történő megfizetés az adóigazgatási eljárás elsődleges feladata, a vagyonekobjzás intézkedés nem arra szolgál, hogy az adóhatóság ez irányú tevékenységét pótolja.”

A másodfokon eljáró Fővárosi Ítéletábla 5.Bf.232/2019/20. számú, 2019. november 22. napján kihirdetett ítéletével az elsőfokú ítéletet több kérdésben megváltoztatta, illetve ezek mellett a [REDACTED] szemben 26.638.128 Ft erejéig – súlyosításra irányuló ügyészi indítvány nélkül, hivatalból eljárva - vagyonekobjzást rendelt el.

Ennek indokaként az Ítéletábla rögzítette, hogy „csak részben osztotta az elsőfokú bíróságnak a vagyonekobjzás mellőzésére vonatkozó rendelkezését.” Hivatkozott arra az Ítéletábla, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan utalt a BH2017.142. számon közzétett eseti döntésre a vagyonekobjzás alá eső vagyon meghatározásakor, valamint a 95/2011.BK vélemény alapján a kétszeres elvonás tilalmára.

Ennek során megállapította, hogy „az adóhatóság azonban csak az [REDACTED] ági társaságot kötelezte a valótlanul kitárolt teljes jövedéki termékmennyiség tekintetében az adóhiánynak minősített adókülönbözlet megfizetésére (előbbi esetében már kifejtette a másodfokú bíróság, miért volt ellenőrizhetetlen az adóhiány összezszerűsége, ez azonban nem

változtat a tényen, hogy a kiesett bevétel összegére irányult az adóhatóság marasztaló határozata), ekként a vagyonekbeosztást is csak e cégek esetében lehetett mellőzni.

Ellenben a Kúria a már ismertetett Kfv.V.35.364/2014/10. számú ítéletével az adóhatóság jogerős határozatát hatályon kívül helyezte, ekként pedig a kiesett költségvetési bevétel megfizetése alól a [REDACTED] mentesült. Így nem volt akadálya a vagyonekbeosztás alkalmazásának a gazdasági társasággal szemben gazdagodásának, azaz 26.638.128 Ft-nak az erejéig a Btk. 74. § (2) bekezdése alapján.”

A Kúria közigazgatási ügyben 2015. április 16. napján hozott Kfv.V.35.364/2014/10. számú ítélete

Mind az elsőfokú, mind a másodfokú bíróság utalt az adóhatóságnak a büntetőeljárásban betöltött szerepére. Mindkét ítélet indokolásából kiolvasható, hogy a bíróságok egységesen értelmezik azt, hogy az adóigazgatási eljárás, illetve az abban tett megállapítások kihatással vannak a büntetőeljárásban kiszabható joghátrányra illetve az alkalmazható intézkedésekre.

A büntetőeljárással párhuzamosan lefolytatott közigazgatási és az azt követő peres eljárásban a [REDACTED] mint jogi személy gazdálkodó szervezet volt az eljárás alanya, mint a 2003. évi CXXVII. törvény (Jöt.) 4. § a) pont rendelkezéseinek hatálya alá a gazdálkodó szervezet, mely eljárásban végül a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság a [REDACTED] mint jogi személynek a büntetőeljárásban vizsgált szállítók kapcsán a Jöt. hatálya alá tartozó jogalanyiságát vizsgálta.

A Kúria az eljárás végén megállapította, hogy „a Jöt. 8. § (2) bekezdése értelmében pusztán a betárolás visszaigazolásával bekövetkezik egy adóalany változás, amelyhez elegendő a visszaigazolás és adó-felfüggesztés esetén a végleges mentesülés. Ehhez a törvényi szabályozás, az Irányelvvel összhangban állóan, nem írja elő még további plusz törvényi feltételként a fizikai betárolás tényleges megtörténtét. Az adóalany változás tekintetében tehát a Jöt. 8. § (2) bekezdése szerinti szabályozás kapcsán nincs jogi relevanciája a fizikai betárolás tényleges megtörténtének.” Ebből a védelem a büntetőeljárásban azt a következtetést vonta le, hogy a vád tárgyává tett szállítmányok vonatkozásában a tényleges fizikai betárolás nem volt törvényi kötelezettség, a betárolás ténye viszont az ügyzség – és a bíróságok - által sem vitatott módon visszaigazolásra került, tehát megállapítható, hogy a [REDACTED] nem volt adómegállapítási és adófizetési kötelezettség alanya a vádirati tényállásban – és a bírósági ítéleti tényállásban – foglalt jogviszonyban.

Ezen túlmenően a Kúria hivatkozott ítéletének indokolásában megállapította, hogy „a közigazgatási és peres eljárás során feltárt és határozatokban részletesen ismertetett adatok sem egyenként sem egymással egybevetve nem alkalmasak arra, hogy a felperes [REDACTED] esetében a kellően körültekintő magatartás hiányára rendeltetésszerű joggyakorlás elvének meg nem felelő magatartás tanúsításának megállapítására lapul szolgáljanak, különös tekintettel arra, hogy a címzett adóraktár az érintett jövedéki terméket felvette nyilvántartásába, kitarolását készletnyilvántartásában, zárásában, adóbevallásában bevallotta. A címzett adóraktár által benyújtott dokumentumokat továbbá a vámhatóság befogadta, ellenjegyezte, ami egyértelműen arra utal, hogy a felperestől a címzett adóraktárba áttárolt és ezt követően az utóbbi által kitarolt termékekre vonatkozó adatok a valóságnak megfelelnek. A feladó adóraktári engedélyesnek, ahogy erre a felperes is hivatkozott, nincs olyan jogosítványa, amely alapján az adóraktári engedélyesnél a tényleges fizikai betárolását ellenőrizni tudná. Az e körben elkövetett szabálytalanságokért, tehát a jelen ügyben rendelkezésre álló adatok alapján a felperes nem vonható felelősségre.”¹

¹ Kfv.V.35.364/2014/10. számú ítélete ítélet 8.o.2.bek

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.232/2019/20. számú, 2019. november 22. napján kihirdetett ítélete jogerős, így azzal kapcsolatosan további jogorvoslati lehetőség nem áll rendelkezésre annak ellenére, hogy a vagyonekobbzás kérdésében az első és a másodfokú bíróság ítélete ellentétes egymással. A másodfellebbezés lehetőségét a Be. 615. § (1) bekezdése adja meg, mely szerint „a másodfokú bíróság ítélete ellen fellebbezésnek van helye a harmadfokú bírósághoz a másodfokú bíróságnak az elsőfokú bíróságéval ellentétes döntése esetén.” A Be. 615. § (2) bekezdése azonban taxatív felsorolja azokat a döntéseket, melyek tartalma alapján az első és másodfokú döntés egymáshoz képest ellentétes tartalma megállapítható, a vagyonekobbzás kérdésében való döntés nem tartozik ebbe a körbe.

Az eljárás tárgyára tekintettel a vagyonekobbzás kérdésében a Be. 671. § 12. pontja alapján egyszerűsített felülvizsgálati indítvány előterjesztésére került sor, melyet első fokon a Fővárosi Törvényszék, 6.Bpk.437/2020/2. számú végzésével elutasított, a végzést a fellebbezés folytán eljáró Fővárosi ítéltábla, mint másodfokú bíróság 4.Beüf.11.002/2020/3. számon hozott végzésével 2021 január 5 napján megtartott tanácsülésen helybenhagyta. A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I.2. A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Erre figyelemmel megállapítható, hogy mivel a másodfokú bírósági döntés ellen rendes jogorvoslati lehetőség nem állt Ügyfelem rendelkezésére, ugyanakkor rendkívüli jogorvoslati eljárás lefolytatásának a jogi lehetősége megnyílt, ahhoz, hogy valamennyi jogorvoslati lehetőséget kimerítettnek lehessen tekinteni, nem lehetett az egyszerűsített felülvizsgálati eljárás megindításától eltekinteni.

A fentiekből megállapítható, hogy a jelen ügyben rendelkezésre álló jogorvoslati lehetőségeket az indítványozó teljes egészében kimerítette, további jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

I.3. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló bírói döntést az indítványozó jogi képviselője 2021. január 5. napján vette kézhez elektronikus úton a 70613984 számú cégkapu tárhelyén, melyre figyelemmel nyilatkozik az indítványozó arról, hogy az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerinti határidő (az alkotmányjogi panasz benyújtására alapjául szolgáló bírói döntés közlésétől számított 60 nap) megtartásra került.

I.4. Az indítványozó érintettségének bemutatása

Az alkotmányjogi panaszban támadott jogszabály (Büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC tv. 595. § (6) bekezdése) alkalmazásával hozott bírói döntés az alkotmányjogi panaszt benyújtó szervezet - a [REDACTED] gait és érdekeit az alábbi okokból érinti:

A bíróság eljárásában másodfokon eljáró Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.232/2019/20. számú ítéletével a [REDACTED] szemben 26.638.128 Ft összeg erejéig a támadott jogszabály alkalmazásával vagyonekobbzás rendelt el, mely a [REDACTED] mint vagyoni érdekelt terhére irányuló büntetőjogi intézkedés, ezért a [REDACTED] vonatkozóan a bíróság döntése közvetlenül érvényesülő kötelezettséget tartalmaz, mely okból a [REDACTED] int indítványozó az alkotmányjogi panasz kapcsán közvetlenül érintett szervezetnek tekintendő.

I.5. Annak bemutatása, hogy a bíróság a döntésében vagy az eljárásában a támadott jogszabályi rendelkezéseket alkalmazta, és a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés.

A hivatkozott büntetőeljárásban a másodfokon eljáró Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság az 5.Bf.232/2019/20. számú ítéletében nem jelölte meg azt a jogszabályhelyet a Büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. tv.-ben, amelynek alapján a [REDAKTOR] vel szemben a vagyonek kobzást a másodfokú eljárásban, konkrétan vagyonek kobzás elrendelésére irányuló indítvány hiányában, és az első fokon kiszabott büntetés súlyosítására irányuló indítvány hiányában elrendelte.

Ennek során anyagi jogi jogszabályhelyként a Btk. 74. § (2) bekezdését jelölte meg, mely szerint „*a vagyonek kobzást el kell rendelni arra a bűncselekmény elkövetéséből eredő, a bűncselekmény elkövetése során vagy azzal összefüggésben szerzett vagyonra, amellyel más gazdagodott. Ha gazdálkodó szervezet gazdagodott ilyen vagyonnal, a vagyonek kobzást a gazdálkodó szervezettel szemben kell elrendelni.*”

A felülbírálattal érintett vádlottak tekintetében az Ítéltábla a Be. 604. § (1) bekezdés b) pontjára, és a 606. § (1) bekezdésére hivatkozott, jelen indítványozó, egyúttal a vagyonek kobzással érintett nem természetes személy, gazdálkodó szervezet a [REDAKTOR] azonban a büntetőeljárásban nem vádlottként, hanem vagyoni érdekeltként vett részt, mint olyan nem természetes személy, amely olyan vagyonnal rendelkezni jogosult, amelyre vagyonek kobzás rendelhető el. (Be. 57. § (1) bekezdés b) pont).

A másodfokú bíróság rendelkezésének tartalma alapján azonban nem vonható kétségbe, hogy a [REDAKTOR] szemben a Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság közvetlenül a Be. 595. § (6) bekezdését alkalmazta, mely szerint „*ha az elsőfokú bíróság az elkobzásról, a vagyonek kobzásról, illetve az elektronikus adat végleges hozzáférhetetlenné tételéről a törvény rendelkezése ellenére nem rendelkezett, a tényállás azonban a döntéshez szükséges adatokat tartalmazza, erről a másodfokú bíróság is határozhat abban az esetben is, ha a terhelt terhére nem jelentettek be fellebbezést*”.

Álláspontom szerint ezen rendelkezés alkalmazása alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vet fel. Érinti egyrészt az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jog rendelkezését, mely szerint „*mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el,*” másrészt pedig érinti az Alaptörvény XXVIII. Cikk (7) bekezdését, mely szerint „*Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.*”

Az a tény, hogy a vagyonek kobzás joghátránynak tekintendő, nem vonható kétségbe arra figyelemmel, hogy arról a Büntető törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény 63. § (1) bekezdés f) pontjában az intézkedések között rendelkezik.

A Büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény 595. § (6) bekezdése alapján a másodfokú bíróság érdemben az elsőfokú bíróság helyett hozza meg a döntést, vagyis az adott joghátrány vonatkozásában első fokon dönt a súlyosítási tilalom alapelveinek mellőzése mellett – vagyis minden esetben az érintett terhére, őt hátrányosan érintő - rendelkezést hoz, ennek ellenére a döntés ellen nincs helye fellebbezésnek a sérelmezett törvényi rendelkezés alapján.

A Be. 615. § (1) bekezdése alapján „*a másodfokú bíróság ítélete ellen fellebbezésnek van helye a harmadfokú bírósághoz a másodfok bíróságnak az elsőfokú bírósággal ellentétes döntése esetén.*”

Azt pedig, hogy milyen tartalmú másodfokú bírósági döntés tekinthető ellentétesnek az elsőfokú döntéshez képest, a Be. 615. § (2) bekezdése taxatíve felsorolja:

„(2) Ellentétes a döntés, ha a másodfokú bíróság

- a) olyan vádlott bűnösségét állapította meg vagy olyan vádlott kényszergyógykezelését rendelte el, akit az elsőfokú bíróság felmentett vagy vele szemben az eljárást megszüntette,*
- b) az elsőfokon elítélt vádlottat felmentette vagy vele szemben a büntetőeljárást megszüntette,*
- c) a vádlott bűnösségét olyan bűncselekményben állapította meg, amelyről az elsőfokú bíróság nem rendelkezett.”*

A fentiek alapján tehát álláspontom szerint tényként állapítható meg, hogy a másodfokon eljáró Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.232/2019/20. számú ítélete és az elsőfokon eljáró Fővárosi Törvényszék 10.B.2145/2013/254. számú ítélete a [REDACTED] mint vagyoni érdekelt vonatkozásában elrendelt vagyonekobzás tekintetében egymással ellentétes volt, ugyanakkor a Büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. tv. hivatkozott rendelkezései nem teszik lehetővé ezen döntés ellen semmilyen rendes jogorvoslat érvényesítését.

II. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

II.1. Álláspontom szerint az Alaptörvény alábbi rendelkezései sérülnek a Be. 595. § (6) bekezdésében foglalt rendelkezések alkalmazásával:

Az Alaptörvény

- B) cikk (1) bekezdése, mely kimondja, hogy *„Magyarország független, demokratikus jogállam.”*
- XXVIII. cikk (1) bekezdése, mely kimondja, hogy *„mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”*
- XXVIII. cikk (7) bekezdése, mely kimondja, hogy *„mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.”*

II.2. Egyéb érintett jogszabályi rendelkezések:

A Be. 595. § (6) bekezdése, mely szerint *„ha az elsőfokú bíróság az elkobzásról, a vagyonekobzásról, illetve az elektronikus adat végleges hozzáférhetetlenné tételéről a törvény rendelkezése ellenére nem rendelkezett, a tényállás azonban a döntéshez szükséges adatokat tartalmazza, erről a másodfokú bíróság is határozhat abban az esetben is, ha a terhelt terhére nem jelentettek be fellebbezést”*

A Be. 615. § (1) bekezdése, mely szerint *„a másodfokú bíróság ítélete ellen fellebbezésnek van helye a harmadfokú bírósághoz a másodfokú bíróságnak az elsőfokú bírósággal ellentétes döntése esetén.”*

A Be. 615. § (2) bekezdése, mely szerint *„ellentétes a döntés, ha a másodfokú bíróság*

- a) olyan vádlott bűnösségét állapította meg vagy olyan vádlott kényszergyógykezelését rendelte el, akit az elsőfokú bíróság felmentett vagy vele szemben az eljárást megszüntette,*
- b) az elsőfokon elítélt vádlottat felmentette vagy vele szemben a büntetőeljárást megszüntette,*
- c) a vádlott bűnösségét olyan bűncselekményben állapította meg, amelyről az elsőfokú bíróság nem rendelkezett.”*

A Be. 615. § (3) bekezdése, mely szerint „a fellebbezés sérelmezheti

a) az ellentétes döntést, illetve

b) kizárólag a másodfokú bíróság ítéletének azon rendelkezését vagy részét, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének az ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálata eredményezett.”

A Be. 615. § (4) bekezdése, mely szerint: „másodfokú bíróság ítélete elleni fellebbezésben az ellentétes döntés alapját képező tényállás nem támadható, ha

a) az elsőfokú bíróság ítélete ellen kizárólag az 583. § (3) bekezdése alapján jelentettek be fellebbezést, vagy

b) az ellentétes döntés az 590. § (5) bekezdése szerinti felülbírálaton alapult.”

A Be. 615. § (5) bekezdése, mely szerint: „a másodfokú bíróság ítéletének a (3) bekezdésben meghatározottakon kívüli rendelkezése, illetve része ellen nincs helye fellebbezésnek.”

A Be. 615. § (6) bekezdése, mely szerint: „a fellebbezésben bizonyítást indítványozni, új tényt állítani vagy új bizonyítékra hivatkozni nem lehet.”

A Be. 57. § (1) bekezdése, mely szerint: „a vagyoni érdekelt az a természetes vagy nem természetes személy, aki vagy amely

a) elkobozható vagy lefoglalt dolog tulajdonosa, vagy arra nézve a tulajdonjog valamely tulajdonosi részjogosítványával rendelkezik,

b) olyan vagyonnal rendelkezni jogosult, amelyre vagyonelkobzás rendelhető el, vagy

c) olyan elektronikus adattal rendelkezésre jogosult, amelynek végleges hozzáférhetetlenné tétele rendelhető el.

(2) A vagyoni érdekelt jogosult arra, hogy ...e) az őt érintő körben jogorvoslattal éljen”

III. A megsemmisíteni kért jogszabály, jogszabályi rendelkezés alaptörvény-ellenességének indokolása

III.1. A tisztességes eljáráshoz való jog kérdése

A tisztességes eljáráshoz való jog és a jogorvoslathoz való jog körében az alapjogsérelmet az alábbi indokok támasztják alá:

Az Alkotmánybíróság következetes álláspontja szerint a törvényértelmezési és a szakjogi kérdésekben való állásfoglalást kerüli mindaddig, míg a jogalkalmazó eljárása közvetlenül nem befolyásolja valamely alapjog gyakorolhatóságát és tényleges érvényesülését [7/2013. (III. 1.) AB határozat; 13/2014. (IV. 18.) AB határozat].

A tisztességes eljáráshoz való jog alkotmányi fogalmát és annak elemeit az Alkotmánybíróság alakította, bővítette, és ennek során megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz értelmében a tisztességes eljárás követelményrendszerének egyes elemei nem vizsgálhatók és nem értékelhetők egymástól elszigetelten [20/2005. (V. 26.) AB határozat].

Az Alkotmánybíróság a 6/1998. (III. 11.) AB határozatában megállapította, hogy „[...] a fair trial olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás «méltánytalan» vagy «igazságtalan», avagy «nem tisztességes».”²

² [ABH 1998, 95.] {legutóbb megerősítette a 3102/2017. (V. 8.) AB határozat, Indokolás [17]}

Az Alkotmánybíróság a tisztességes eljáráshoz való jogra vonatkozó határozataiban rámutatott, hogy „ennek számos eleme van, s a büntetőeljárás szabályrendszerének megalkotásakor egyik vagy másik a további rovására nem abszolútizálható”³

Az erre vonatkozó gyakorlatát legutóbb összegző 20/2005. (V. 26.) AB határozatban kifejtette, hogy „A büntetőeljárás garanciarendszere szerteágazó. A törvényi garanciák egy része közvetlenül az Alkotmányból származó, vagy annak egyes rendelkezéseiből levezethető, sok esetben a Be. alapvető rendelkezéseiben külön is megerősített szabályokat tartalmaz. Az alkotmányi garanciákat a jogalkotó még törvényben sem zárhatja ki, nem korlátozhatja és nem függesztheti fel, mert ez alapvető jog lényeges tartalmának korlátozását jelentené, s így az Alkotmány 8. § (2) bekezdésébe ütközően alkotmányellenes.” Következésképpen a Be. egyes jogintézményekre vonatkozó rendelkezéseiben ezeknek közvetlenül tükröződniük és alkotmányos tartalommal érvényesülniük kell. Ilyen mindenképp az Alkotmány 57. § (1) bekezdése és a 2. § (1) bekezdése egymásra vonatkoztatásával megállapított - az Egyezmény 6. cikkében szabályozott - tisztességes eljárás, a független, pártatlan bíróság követelménye, az Alkotmány 57. § (3) bekezdésében foglalt - a 6. cikk. 3. bekezdése által körülírt - védelemhez, valamint a 13. cikkel közel azonos szabályozást tartalmazó, az 57. § (5) bekezdésben foglalt jogorvoslathoz való jog elve.”

Az Alkotmánybíróság később is megerősített következetes álláspontja szerint: „A 'tisztességes eljárás' (fair trial) követelménye nem egyszerűen egy a bíróságnak és az eljárásnak itt megkövetelt tulajdonságai közül (ti. mint 'igazságos tárgyalás'), hanem az idézett, az Egyezségokmánynak és az Emberi Jogok Európai Egyezményének - az Alkotmány alkotmányi rendelkezésben foglalt követelményeken túl - különösen a büntetőjogra és -eljárásra vonatkozóan - az 57. § többi garanciájának teljesedését is átfogja. Sőt az 57. §-a tartalmához és szerkezetéhez mintát adó - eljárási garanciákat tartalmazó cikkei általában elfogadott értelmezése szerint a fair trial olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni.”⁴

III.2. A jogorvoslathoz való jog kérdése

A jogorvoslathoz való jog kérdésével az Alkotmánybíróság ugyancsak számos határozatában foglalkozott. Ennek során megállapította, hogy „a jogorvoslathoz való jog tényleges és hatékony érvényesítése nem csupán a jogalkotóval szemben (a jogszabályok tartalmát illetően) fennálló követelmény, hanem az Alaptörvény 28. cikkéből következően (a jogszabályok értelmezése során) a bíróságokat is kötelezi.”⁵

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében biztosított jogorvoslathoz való jog „mindenkinek jogot biztosít ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely jogát vagy jogos érdekét sérti. Az Alkotmánybíróság több évtizedes gyakorlata során számos alkalommal, többféle megközelítésben foglalkozott a jogorvoslathoz való jog alkotmányos tartalmával. Következetes gyakorlata szerint a jogorvoslathoz való jog lényegi tartalma az érdemi határozatok tekintetében a más szervhez, vagy ugyanazon szervezeten belüli magasabb fórumhoz fordulás lehetősége.”⁶

³ 14/2004. (V. 7.) AB határozat, ABH 2004, 241, 266.

⁴ 42/1993. (VI. 30.) AB határozat, ABH 1993, 304.; 49/1998. (XI. 27.) AB határozat, ABH 1998, 372, 377.

⁵ 20/2005. (V. 26.) AB határozat, Indokolás IV.1.

⁶ 3146/2018. (V. 7.) AB határozat, Indokolás [26]

⁷ 5/1992. (I. 30.) AB határozat, ABH 1992, 27, 31.; megerősítette: 14/2015. (V. 13.) AB határozat, indokolás [29]

Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint „a jogorvoslat elvont alkotmányjogi fogalmát nehéz meghatározni, általában kettős jelentéstartalommal érvényesül: egyrészt igényérvényesítési lehetőséget, másrészt felülbírálathoz való jogot jelent. A felülbírálathoz való jog szorosan kötődik a bírósági, hatósági, közigazgatási jogorvoslati rendszerhez. Az Alaptörvény ezzel kapcsolatban úgy fogalmaz, hogy "mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely jogát vagy jogos érdekét sérti". Ez az alapjog tehát az első döntéshez képest - amelyet eleve feltételez a megfogalmazás, függetlenül attól, hogy az milyen formában jelenik meg - egy második döntéshez való jogot fogalmaz meg. A különféle eljárási kódexek sokszor saját jogorvoslat-fogalommal dolgoznak; ezek szerint a jogorvoslatnak van egy harmadik jelentése is: az, amit jogorvoslatként az eljárási kódexek meghatároznak. Vagyis a jogorvoslat kifejezés jelentheti magát azt az eszközt is, amelynek a segítségével az első döntés után a második döntést hozó fórumot használatba lehet venni (fellebbezés, panasz, kifogás, felfolyamodás, felülvizsgálati kérelem, keresetlevél)."⁸

Az Alkotmánybíróság a 49/1998. (XI. 27.) AB határozatában végezte el a jogorvoslat-hoz való alapjog értelmezését a büntetőeljárás jogorvoslati rendszerével összefüggésben (ABH 1998, 372, 382), amely megállapításait az Alkotmánybíróság a 22/2014. (VII. 15.) AB határozatában is fenntartotta. Ennek értelmében a perorvoslat az a jogi eszköz, amelynek segítségével a vád és a védelem az elsőfokú bíróság határozatát és eljárását kifogásolhatja úgy, hogy a magasabb bírói fórum annak felülvizsgálatára és az arról való döntésre kötelezett. Az Alkotmánybíróság az alapjog tartalmát elemezve korábbi határozataiban megállapította azt is, hogy a jogorvoslat-hoz való jog követelményét az egyfokú fellebbezési rendszer is kielégíti, de a törvényhozó ezen túlmenő jogorvoslati lehetőséget is adhat.⁹

Az Alkotmánybíróság több határozatában is elvi érveléssel mutatott rá arra, hogy az Alkotmány a különböző eljárási törvényekre bízta azon szabályok kidolgozását, amelyek garantálják, hogy „az egyes jogintézmények kapcsán a jogorvoslat útján a bármilyen irányból bekövetkező jogsérelem valóban és érdemben orvosolható legyen”¹⁰ A jogági sajátosságok figyelembevételével a tételes jog feladata az e követelményeket kielégítő, az Alkotmánynak megfelelő jogorvoslati formák, a jogorvoslattal támadható érdemi határozatok rendszerének kidolgozása, a jogorvoslati fórumok és a jogorvoslati rendszer fokozatainak megállapítása.¹¹

Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy „az Alaptörvény nem tartalmaz előírást arra vonatkozóan, hogy hogyan épüljön fel hazánkban a jogorvoslati rendszere. Nem található az Alaptörvényben rögzített követelmény azzal kapcsolatosan sem, hogy a jogorvoslati fórumrendszer hány fokon biztosítsa az érintett alapjog gyakorlását. Ennek megfelelően a jogorvoslati eljárás egyfokú kialakítása az Alaptörvény kívánalmainak teljességel eleget tesz.”¹²

A jogorvoslati jog nyújtotta jogvédelem hatékonyságához pedig minimálisan az szükséges, hogy „ténylegesen érvényesüljön és képes legyen a döntés által okozott sérelem orvoslására”¹³. Minden jogorvoslat lényegi eleme a "jogorvoslás" lehetősége, vagyis hogy „a jogorvoslat fogalmilag és szubsztanciálisan tartalmazza a jogsérelem orvosolhatóságát.”¹⁴. „A jogorvoslat biztosítása a

⁸ 6/2020. (III. 3.) AB határozat, Indokolás [94]

⁹ 9/1992. (I. 30.) AB határozat, ABH 1992, 59, 68; 22/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [85]

¹⁰ 47/2003. (X. 27.) AB határozat, ABH 2003, 525, 544.

¹¹ 49/1998. (XI. 27.) AB határozat, ABH 1998, [372,382.]; 46/2003. (X. 16.) AB határozat, ABH 2003, [488, 502 503.]

¹² 22/2013. (VII. 19.) AB határozat, indokolás [26]

¹⁴ 23/1998. (VI. 9.) AB határozat ABH 1998, 182, 186., megerősítette: 3064/2014. (III. 26.) AB határozat, indokolás [15] és 14/2015. (V. 13.) AB határozat, indokolás [29]

jogállam céljainak és feladatainak megvalósítását szolgálja. Ezért kell az államnak olyan jogszabályokat megalkotnia, amelyek eljárási garanciák nyújtásával az alanyi jogok érvényesítésének lehetőségét megteremtik”¹⁵

Az Alkotmánybíróság kifejtette, hogy „a jogorvoslathoz való jog immanens tartalma az érdemi [ügydöntő, az (elítelt) helyzetét, jogait lényegesen befolyásoló] határozatok tekintetében a más szervhez vagy a magasabb fórumhoz fordulás lehetősége”¹⁶ „Az alkotmánybírói eljárásban a jogorvoslathoz való alapvető jog szempontjából valamely döntés érdemi, ügydöntő volta a tételes jogok által ilyennek tartott döntésekhez képest viszonylagos: a vizsgált döntés tárgya és személyekre gyakorolt hatása által meghatározott.”¹⁷

A jogorvoslat másik fogalmi eleme az Alkotmánybíróság értelmezésében az, hogy „a döntés jogot vagy jogos érdeket sért. Ez egyrészt a kifogásolhatóságot jelenti: a jogorvoslat igénybevételének nem előfeltétele a tényleges sérelem igazolása, elég erre hivatkozni. Ahhoz van joga a személynek, hogy állítsa a döntés jogos érdeket vagy jogot sértő voltát. A „sérti” másrészt azt is jelenti, hogy a jogorvoslat szabályainak azt kell a fél számára lehetővé és a jogorvoslati fórumra nézve kötelezővé tenniük, hogy az orvoslási kérelmet a döntés hibás - törvényt sértő (megalapozatlan), közigazgatási ügyben, továbbá célszerűtlen - volta esetén teljesítsék. Az az orvoslási eszköz, amelynek nem feltétele az ilyen állítás, alkotmányjogi értelemben nem jogorvoslat. Az Alkotmány szerint a döntés „ellen” lehet jogorvoslattal élni. Ahhoz, hogy valamely jogorvoslati forma funkcióját alkotmányosan láthassa el, az érintetteknek meghatározott, feltételekhez kötött alanyi joggal kell rendelkezniük arra, hogy az általuk állított jogsérelmet a jogorvoslati fórum érdemben és rájuk kiható hatállyal bírálja el.”¹⁸

IV. A megtámadott határozatok mennyiben és miért sértik az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát

Álláspontom szerint a sérelmezett eseti bírói döntések – elsődlegesen az egyszerűsített felülvizsgálati eljárásban meghozott Fővárosi Törvényszék 2020. év október hó 21. napján kelt 6.Bpk.437/2020/2. számú, valamint a Fővárosi Ítéletábla mint másodfokú bíróság 2021. január 5. napján kelt 4.Beüf.11.002/2020/3. számú végzése, melyek ugyanakkor logikailag nem választhatóak el Fővárosi Törvényszék a 2019. év február hó 1. napján kihirdetett 10.B.2145/2013/254. számú a Fővárosi Ítéletábla mint másodfokú bíróság a 2019. év november hó 22. napján jogerős 5.Bf.232/2019/20. számú ítéletétől – az alábbiak miatt közvetlenül befolyásolják a tisztességes eljáráshoz és azon belül is a jogorvoslathoz való alapjog gyakorolhatóságát és tényleges érvényesülését.

A Fővárosi Törvényszék a 2019. év február hó 1. napján kihirdetett 10.B.2145/2013/254. számú, már hivatkozott ítéletében a vagyoni érdekelt ██████████-vel szemben nem rendelt el vagyonelkobzást, és erre vonatkozó indítványt az ügyészség sem terjesztett elő. Az ügyészi végindítvány a vagyonelkobzást II.r. vádlott, mint magánszemély vonatkozásában indítványozta, és nem a ██████████ vonatkozásában.

Ezzel szemben a Fővárosi Ítéletábla mint másodfokú bíróság a 2019. év november hó 22. napján jogerős 5.Bf.232/2019/20. számú határozatában – a bűnösségről döntő rendelkezések mellett – a ██████████ vagyoni érdekelttel szemben 26.638.128.- forint erejéig vagyonelkobzást rendelt el.

¹⁵ 602/D/1999. AB határozat, ABH 2004, 1353,1356.

¹⁶ ABH 1992, 27, 31.

¹⁷ ABH 1992, 515, 516.; ABH 1993, 48, 74-75.

¹⁸ ABH 1992, 59, 64.

A [REDACTED] vagyoni érdekelt egyszerűsített felülvizsgálati eljárás lefolytatására irányuló indítványát azonban a Fővárosi Törvényszék 2020. év október hó 21. napján kelt 6.Bpk.437/2020/2. számú végzésével elutasította, mely végzést a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 4.Beüf.11.002/2020/3. számú végzésével 2021. január 5. napján helybenhagyta.

A hivatkozott bírói döntések azért és annyiban érintik Ügyfelem, a [REDACTED] tisztességes eljáráshoz, és azon belül is a jogorvoslathoz való alapjogát, mert

egyrészt eljáró ügyészség által benyújtott vádirat nem tartalmazott Ügyfelemmel szemben vagyoneklobzásra irányuló indítványt, és ilyen indítványt az ügyészség a végindítványban sem terjesztett elő, tehát nem érvényesült az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése, mely kimondja, hogy „mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit” a bíróság tisztességes eljárás során bírálja el, mert annak alapfeltétele, a „vádolás” nem történt meg, illetve a vádirat és az ügyészi indítvány sem terjedt ki Ügyfelemmel szemben semmilyen joghátrány alkalmazására. Erről csak a másodfokú bíróság döntött, ugyancsak súlyosításra irányuló ügyészi indítvány hiányában, tehát „hivatalból”, mely okból állásponantom szerint a büntetőeljárásban az eljárási feladatok megoszlásnak alapelve (a vád, a védelem és az ítékezés elkülönülésének alapelve) is sérült,

másrészt azért, hogy a Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság az 5.Bf.232/2019/20. számú ítéletében gyakorlatilag elsőfokú bíróság ítéletéhez képest ellentétes tartalmú döntést hozott, amely döntés ellen nincs biztosítva rendes jogorvoslati lehetőség a Büntetőeljárásról szóló törvényben, nem érvényesült az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése, mely kimondja, hogy „mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti” Azáltal ugyanis, hogy csak rendkívüli jogorvoslati lehetőséget biztosít az eljárási törvény, nem érvényesíthető ennek rendelkezései szerint a jogorvoslathoz való jog lényegi tartalma, vagyis az, hogy az érdemi határozatok tekintetében a más szervhez, vagy ugyanazon szervezeten belüli magasabb fórumhoz lehessen fordulni. Az egyszerűsített felülvizsgálati eljárásban ugyanis ugyanaz a bírói fórum – és konkrétan ugyanaz a bírói tanács – jár el, mint amelyik az alapügyben az elsőfokú határozatot hozta, amely – értelemszerűen - nem hoz a nála magasabb szintű bírói fórummal ellentétes döntést, tehát az egyszerűsített felülvizsgálati eljárásban gyakorlatilag előre eldöntött volt az indítvány elutasítása.

Ezen körülmények folytán az egyszerűsített felülvizsgálati eljárásban meghozott első és másodfokú bírói döntések sértik a [REDACTED] Alaptörvényben biztosított tisztességes eljáráshoz és a jogorvoslati joghoz való jogát, mégpedig olyan mértékben, hogy ezen döntések nem biztosítottak – és a Be. fent ismertetett rendelkezéseinek fényében az irányadó eljárási szabályok alapján nem is tudhattak biztosítani - érdemi felülvizsgálatot az alapügyben hozott egymással ellentétes tartalmú első és másodfokú bírói ítéletek vonatkozásában.

V. Összegzés

A Büntetőeljárásról szóló törvény hivatkozott rendelkezése (595. § (6) bekezdés) – figyelemmel a Be. 615. § (1) és (2) bekezdésébe foglalt rendelkezésekre – állásponantom szerint ellentétes az Alaptörvény tisztességes eljáráshoz való jogra vonatkozó, továbbá a jogorvoslati jogra vonatkozó rendelkezéseivel.

Azzal ugyanis, hogy a törvényhozó a Btk. 74. § (2) bekezdésére hivatkozva lehetővé teszi, hogy másodfokon eljáró bíróság a súlyosítási tilalom szabályain átlépve „más”, a vádlottól, mint természetes személytől eltérő akár természetes, akár nem természetes személyek, így pl. a vádlott által vezetett gazdálkodó szervezet, mint a vádlottól elkülönült nem természetes személy a vádlott büntetőjogilag értékelést nyert magatartása okán vagyoni jogait negatívan érintő büntetőbírói rendelkezés ellen ne tudjanak a rendes jogorvoslat eszközével élni, a fent említett garanciális jellegű alapjog sérelmét valósítja meg.

Kétségtelen, hogy a büntetőeljárásban az eljáró bíróság valamely természetes személy által tanúsított magatartáshoz kapcsol büntetőjogi következményeket, tehát a természetes személy büntetőjogi felelősségéről rendelkezik. A bűnösség megállapítása esetén azonban az alkalmazott joghátrányok – a cselekmény jellegéből adódóan – igen gyakran túlmutatnak a természetes személy vádlotton, és kiterjednek, hátrányosan érinthetnek a vádlott által vezetett, az ő személyes felelőssége mellett működtetett gazdálkodó szervezetet is. Ezt teszi lehetővé a hivatkozott Btk. 74. § (2) bekezdésében foglalt azon rendelkezés, mely szerint *„a vagyonekhozást el kell rendelni arra a bűncselekmény elkövetéséből eredő, a bűncselekmény elkövetése során vagy azzal összefüggésben szerzett vagyona, amellyel más gazdagodott. Ha gazdálkodó szervezet gazdagodott ilyen vagyonnal, a vagyonekhozást a gazdálkodó szervezettel szemben kell elrendelni.”*

Hasonlóképpen a természetes személy vádlottól jogilag elkülönülő gazdálkodó szervezettel szemben teszi lehetővé büntetőjogi intézkedések alkalmazását a jogi személlyel szemben alkalmazható büntetőjogi intézkedésekről szóló 2001. évi CIV. törvény is.

A Be. az eljárás szereplői között sorolja fel az ún. „vagyoni érdekeltet”, mint olyan természetes vagy nem természetes személyt, akinek, vagy amelynek tulajdonában lévő (vagyoni értékkel bíró) dologra, vagyona, vagy a rendelkezése alatt álló elektronikus adatra vonatkozóan a büntetőeljárásban intézkedés alkalmazható. (Be. 57. §). A Be. 57. § (2) bekezdés e) pontja kifejezetten rögzíti, hogy *„a vagyoni érdekelt jogosult arra, hogy az őt érintő körben jogorvoslattal éljen.”*

Ebben az értelemben ugyanakkor a Be. XCIV. fejezetében biztosított egyszerűsített felülvizsgálati eljárás, mint rendkívüli perorvoslat nem tekinthető az Alaptörvény értelmében vett érdemi és hatékony jogorvoslatnak, tekintve, hogy az arra irányuló indítványt az alapügyben eljáró elsőfokú bíróság bírálja el, míg másodfokon ugyanazon, másodfokú szinten lévő bírói fórum jár el, mint az alapügyben.

Ez az eljárásjogi megoldás – mint a jelen ügyben is nyomon követhető – nem biztosít tényleges, érdemi és hatékony jogorvoslatot, különösen akként nem, hogy a Be. 595. § (6) bekezdésének alkalmazása folytán a vagyonekhozás kérdésében első fokon döntést hozó másodfokú bíróság ítélete ellen benyújtott, kizárólagosan a vagyonekhozásra vonatkozó rendelkezést sérelmező egyszerűsített felülvizsgálati eljárásban az Ítéletábrla döntését gyakorlatilag egy alsóbb szintű bírói fórum, jelen esetben a Törvényszék volt jogosult felülvizsgálni.

Álláspontom szerint tehát a Be. 595. § (6) bekezdésének rendelkezésének alkalmazásával a vádlottól eltérő akár a természetes személy, akár a nem természetes személy vagyoni jogát érintően a másodfokú eljárásban hozott bírói döntés, amely ellen nincs biztosítva az a lehetőség, hogy egy, a döntéshozótól eltérő, annál magasabb bírói fórum a döntés felülvizsgálatára és az arról való döntésre kötelezett lenne, illetve, hogy ezen felülvizsgálat kezdeményezésére az érintettnek jogosultsága lenne, álláspontom szerint sérti a tisztességes eljáráshoz és a jogorvoslatihoz való alapjogot.

V. Egyéb nyilatkozatok és melléletek

Az indítványozó nyilatkozik arról, hogy nem kezdeményezte a bíróságon az alkotmányjogi panasszal érintett bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

Az indítványozó csatolja az ügyvédi meghatalmazás eredeti példányát.

Az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozatalához nem járul hozzá.

Az érintettséget alátámasztó alábbi dokumentumok egyszerű másolatát az indítványozó az indítványhoz csatolja:

1. Fővárosi Törvényszék 10.B.2415/2013/254. sz. ítélete
2. Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.232/2019/20. sz. ítélete
3. Kúria Kfv.V.35.364/2014/10. sz. ítélete
4. Fővárosi Törvényszék 6.Bpk.437/2020/2. sz. végzése
5. Fővárosi Ítéltábla 4.Beüf.11.002/2020/3. sz. végzése

Kelt: Budapest, 2021. július 22.

